

Autor: James Lawrence

V Číně žijící Evropan si jednoduše nemůže nepovšimnout tamějšího intenzivního nacionalismu – zejména v porovnání se směsicí strachu, opovržení a lhostejnosti, která ve vztahu k národnímu cítění převládá na Západě.

Když se tak objeví záběry z bezpečnostních kamer, na nichž se opilý západní turista **pokouší napadnout** Číňanku, zvedne se napříč čínským internetovým prostorem vlna rozhořčení a vláda podnikne opatření proti cizincům. Postavme proti tomu pro srovnání reakci britského establishmentu na *skutečné případy* znásilňování anglických dívek **pakistánskými gangy**: jeho hlavní starostí bylo vyhnout se být jen stínu podezření z „rasismu“ ze strany soukmenovců pachatelů. Podobně smutných a znepokojivých případů by šlo snést celou řadu a z téměř všech oblastí národního života.

Zatímco čínský stát za hranicemi neúnavně hájí národní zájmy – a když jsou tyto snahy zhceny, často cynicky vyvolává veřejné rozhořčení mezi svým obyvatelstvem – Amerika a některé evropské země plýtvají krví i penězi v zahraničních válkách za humanitární abstrakce. Kde jsou absolventi elitních čínských univerzit snad ještě silněji nacionalisticky smýšlející než řadový občan, je pro nepřítel bystré majitele diplomu ze západních fakult sociálních věd odznakem „třídní“ příslušnosti a známkou prestiže plivnout si na „zabedněný“ patriotismus nižších vrstev.

Jakkoliv není na čínské *fènqīng* („rozzlobená mládež“), pokřikující protizápadní hesla, příjemný pohled, ti z nás, kteří bědují nad absencí evropského národního cítění, můžou cítit jistý neochotný obdiv při zoufalém defilé vlastních pošetilých „kosmopolitů“. Konec konců – stejně jako ostatní ne-Evropané by ani Číňané nikdy nepřistoupili na nahrazení vlastního národa cizinci – a už jen toto činí z nacionalismu nesrovnatelně vhodnější evoluční strategii, než jakou se prokazuje být sebedestruktivní vládnoucí ideologie dnešního Západu. Navíc mnozí z nás pokládají za motivaci progresivců a zastánců multikulturalismu pocit viny, sebenenávist a etnomasochismus – nemoci ducha, neevropským státům a národům v podstatě neznámé.

A tak se můžeme ptát: „Jak mohou Číňané přetekat národní hrdostí takřka do bodu arogance, zatímco Evropané se chovají tak sebedestruktivně a masochisticky?“

Má léta mezi Číňany i Evropany mě dovedla k poněkud kontraintuitivní odpovědi: Číňané se totiž na jisté úrovni pokládají za podřadné Evropanům, a *naproti tomu se „naše“ „liberální“ a „multikulturalistické“ vrstvy stále považují za nejnadřazenější rasu na Zemi.*

Aby takovouto pozici bylo vůbec možno hájit, musíme nejprve odmaskovat zdánlivou národní čínskou hrdost, abychom odhalili (nijak dokonale skryté) resentment a komplexy méněcennosti, které jej podepírají. Nelze popřít, že pokud se zeptáme Číňana na základ jeho národní hrdosti, téměř s jistotou nás odkáže na starodávnou historii a bohatou kulturu své civilizace – a pokud by se narodil před dvěma stoletími, neměli bychom důvod o jeho slovech pochybovat. Od éry stagnace poslední imperiální dynastie a jejího svržení zevnitř moderními ideologiemi (napřed nacionalismem, pak komunismem), importovanými ze Západu ale neutrpěla tradiční čínská kultura nikde tak drtivou kritiku a brutální zhanobením jako v pevninské Číně. Výsledkem je dodnes velmi nejednoznačný čínský postoj k vlastnímu dědictví. Bez velkého přehánění jej můžeme označit za muzejní exponát, s hrdostí oslavovaný ve společnosti cizinců, ale nemilosrdně odsuzovaný coby relikv „feudalismu“, jakmile se za cizinci zavřou dveře. Přinejmenším lze bezpečně říci, že čínské přesvědčení o naprosté nadřazenosti jejich civilizace vzalo za své už dávno.

Namísto pozitivních úspěchů čínské civilizace představuje skutečný základ moderního čínského nacionalismu vysloveně negativní prvek: století vnějších porážek a vnitřní kolaps, bezprostředně následující po kontaktu s modernizovanými národy Evropy (a později i modernizovaným Japonskem), chápané jako „národní ponížení“ neboli *bǎinián guóchǐ* („století národního ponížení“). Nedávnější ztráta víry v budoucí komunistickou utopii (která – jakkoli pomýlená – přinejmenším poskytovala jakýsi pozitivní ideál) tak znamená, že tento soubor křivd a ponížení nadále zůstává dost možná jediným pojátkem čínského národa pod současnou vládou. Proto se stalo imperativem ho pečlivě předávat každé následující generaci, což vedlo k plně předvídatelné směsici dovnitř namířené paranoie a arogantně na odiv dávaného nacionalismu směrem ven. Pokud tedy Číňan reaguje i na sebenepatrnější evropskou výtku vůči své zemi hystericky, není to proto, že by Čínu pokládal za úžasnou a stojící mimo rámec přípustné kritiky: tam, kde má Evropan tendenci spatřovat dva rovnocenné diskutující partnery, odvíjí se před Číňanem noční můra hrdého a povýšeného cizince, který spatra shlíží na jeho poníženou zemi.

John Derbyshire, muž s Čínou mnohem obeznámenější (aby také ne –pozn. překl.), popisuje fenomén takto:

„Palčivý, bolestný pocit rasové podřadnosti... (Číňané) skutečně stvořili velkolepou civilizaci, kterou považovali za jedinou na světě; jakmile se jí však dotknul bílý muž, zhroutila se v oblaku prachu – z tohoto traumatu se pevninští Číňané dodnes skutečně ani nezačali vzpamatovávat. Jak by také mohli? Komunisté ze všech sil trauma udržují při životě, pečují o něj s pečlivostí pěstitele skleníkových rostlin. Musí – je to to jediné, co jim zbývá.“

Užití takovéto páky čínskými elitami za účelem mobilizace své populace pochopitelně není samo o sobě špatné, ani nemůžeme automaticky předpokládat, že Číňané nikdy nenaleznou cestu ke skutečnému ocenění vlastní tradiční národní kultury. O svou budoucnost se totiž Čína musí strachovat podstatně méně než Evropa – to ovšem není předmětem této eseje. Uvědomme si také, že čínský *resentiment* ohledně minulých ponížení je do jisté míry obrazem podobných pocitů celého globálního Jihu, a to co říkáme o zdrojích čínského národního citění se do větší či nižší míry dá aplikovat i na černochoy, muslimy, Mexičany atd., kteří jsou lidmi alternativní pravice právem pokládáni za nacionalističtější Evropanů.

Zabývejme se nyní pro naši věc mnohem podstatnější pravdou – konkrétněji údajným zdrojem „masochismu“ a „sebeponižování“ našich elit, tedy evropským komplexem nadřazenosti a implicitně zakotvenou ideou bílé nadřazenosti, jejíž podstata se ode dnů kolonizace barevných ras ve jménu „pokroku“ a „civilizace“ změnila jen málo.

Je s podivem, že mnoho evropských tradičních konzervativců a nacionalistů připisuje té očividně nejsamolibější a nejarogantnější vrstvě lidské historie – progresivistickým elitám – zbytnělý pocit viny, sebenenávist a přehnanou pokoru. Pro nás na alternativní pravici by mělo být zřejmé, že tato parazitická třída si cení svého společenského statusu nad rasu i národ: pokud vyjadřují nechuť k bílým, omezují ji jen na ty „neosvícené“, „rasistické“, „konzervativní“ a „bulvár konzumující“ vrstvy původních Evropanů, chápané coby osoby nižšího statusu než oni sami. Pokud se pouštějí do rasové „sebekritiky“ ve prospěch menšin, činí tak jen proto, aby získali platformu k útoku na údajně nacionalistické vrstvy Evropanů, které pro ně na rozdíl od menšin představují nebezpečí. Tato sebemrskáčská pokora není o nic méně povrchní a zavádějící než arogantní čínské chvástání.

Zatímco o jejich *pokrytectví* se mluví vcelku běžně, co říci o často opomíjené *rasové pýše*, z níž zdánlivá podřízenost a tolerance vychází? Za jeden z jejich očividnějších – a jinde okomentovaných a rozebraných – případů můžeme považovat „liberální“ předpoklad, že bychom měli otevřít cizím lidem dokořán brány našich zemi ze vznešené dobročinnosti: nabubřelý žvást, z něhož už z dálky trčí jeho původ v propagandě o „břemenu bílého muže“, která nás kdysi popoháněla ke kolonizaci stejných cizinců ve jménu stejné vznešené dobročinnosti.

Ve výzvách, nabádajících Evropany ke kritice vlastního odkazu předků a jeho „obohacení“ prostřednictvím diverzity – požadavcích, které (jak každý pravicový nacionalista ví a stěžuje si) nikdy nejsou kladeny na barevné ani v Evropě, ani v jejich domovinách – však detekujeme nemenší množství rasové pýchy. Coby skutečné poselství pak musíme vnímat fakt, že Evropané a *pouze Evropané* mají být dostatečně osvícení a civilizovaní na to, aby odložili barbarské přežitky národních tradic a příslušnosti; jen my máme odložit vlastní kulturu jako had starou kůži a nahlížet na svět z objektivní perspektivy – a jen nám byl svěřen úkol vést obětováním vlastních zájmů (nebo přinejmenším zájmů našich „nižších“ vrstev) zbytek světa ke zbudování **Města na hoře** („*Vy jste světlo světa. Město ležící na hoře nemůže být skryto.*“ Matouš 5:14 – pozn. red. DP) – harmonické multirasové utopie. Celkem jasně táhnoucí se linie myšlení spojuje moderní progresivce se staršími evropskými koloniálními aspiracemi a dost možná i dále: se středověkou sebeidealizací evropského křesťanstva coby Království Božího

na zemi.

Naneštěstí se oproti minulosti tato rasová arogance stala pro Evropany mnohem sebedestruktivnější. A tak zatímco si dříve historické elity zakládaly na příslušnosti k jediné pravé víře a nadřazené kultuře, nyní podobný druh hrdosti vyvolává schopnost vykořenit vlastní základní rasové instinkty – vnitřní boj, který je blízce spojen s obecnou snahou progresivců překonat, umenšit vliv a demograficky nahradit střední a dělnické vrstvy evropských národů. Na ne-Evropany podobné standardy „civilizace“ – dle očekávání – uplatňovány nejsou a jejich cizí kultura musí být zachována coby kulisa pro ostentativní kosmopolitismus progresivců, případně jako hůl na ty z Evropanů, kteří dosud nedošli rozhršení z „rasistického“ prvotního hříchu. Jasně vychází najevo, že v liberálním narativu dobra a zla *jsou jediné běloši subjekty*, zatímco barevní zůstávají odsunuti do role pouhých *pasivních objektů*, na něž působí buď svou tolerancí bílí „svatí“ nebo svou špatností bílí „hříšníci“ – jejich vlastní povinnosti nebo hříchy jednoduše postrádají větší váhu. (Dokonce i černá „spasitelská postava“ kalibru B. Obamy slouží především jako veřejný test morální správnosti bílých voličů.)

To, že naše nepřátele ve skutečnosti nepohání sebenenávist ale nadutost, se může v konečném důsledku jevit jako vcelku nedůležité – což se však v žádném případě nedá říct o skutečnosti, že podobnou toxickou rasovou hrdostí přetékají i nepřátelskými elitami ovládané evropské populace. Právě kvůli své pýše totiž Evropané dosud nevyslyšeli výzvy k sebeobraně a nejspíš by museli být napřed vystěhováni do rezervací ve vlastních zemích, než by přijali za své současné smýšlení Číňanů.

Na tento druh pýchy opakovaně naráží především ti z nás, kteří se pokouší vybudit Evropany k obyčejné rasové solidaritě (která pro ne-Evropany přichází naprosto přirozeně). Evropané (kteří více než pět set let ovládali svět) – si zvykli slýchat, že jejich osudem je vládnout světu, obětovat se a vystavět zářící Město na hoře – nedokáží snadno strávit potupnou „obranu vlastních zájmů“, jak ji praktikují barevní! Zatímco multikulturalismus je ve skutečnosti pod chatrnou zástěrkou viny a sebenenávisti rasovou arogancí, obhájci bělošských rasových zájmů prosazují rovnostářskou ideu („všechny národy, včetně těch evropských, mají právo na vlastní sebezachování“) zabalenou do – z hlediska doktríny nepodstatného – hávu nelichotivého pohledu na barevné. Tento ideál budí u většiny Evropanů odpor i proto, že zraňuje jejich pýchu: zatímco progresivci přicházejí s modelem světa, ovlivňovaného výhradně bílými subjekty, ve známém náhledu „přilivu barevných“ dochází k inverzi: cizí imigranti se stávají primárními subjekty a Evropané jsou odsunuti do role ohrožených, obležených, kterým se věci dějí, a kteří na ně – přinejlepším – *reagují*.

Jistě, jako odpůrci progresivistického znesvěcování Evropy můžeme říkat jediné pravdu – nemůžeme a ani bychom se neměli pokoušet o nemístné ústupky pošetilému bílému sebeuspokojení. Pokud může přeci jen něco nakonec vybudit Evropany k odporu, jistě to bude demografická invaze národů Jihu. Sami se však střílíme do nohy, když se snažíme vyvolat v našich lidech obleženeckou mentalitu Číňanů vykreslováním vnějšího nepřítele coby ztělesněného zla (jak tomu např. činí Guillaume Faye v případě islámu v Evropě), vedle něhož se jeví vlastní elity jako pouzí užiteční idioti nebo kolaboranti. Ve skutečnosti by žádný vnější

nepřítel nedokázal bez úmyslně nepřátelských aktů evropských elit vůči vlastnímu obyvatelstvu ponížít Evropu do její momentální pozice – a pokud bychom snad propadali tendencím umenšovat jejich zločiny kvůli sdílené rasové příslušnosti, rád bych upozornil, že oni by o jakékoliv podobné reciprocitě neuvažovali ani na moment!

Útok na vnějšího „Nepřítele“ uráží pýchu Evropanů implikací, že by snad mohli být ohroženi barevnými a umožňuje progresivistům – těmto tyranům *par excellence* – stylizovat se do rolí blahosklonných ochránců „minoritních skupin“. Pokud si ale rezervujeme náš odpor na vládnoucí evropskou kastu (logický doplněk tradicionalistického útoku na falešné evangelium sekularizovaného křesťanství), mohou reagovat jedině obranou vlastních privilegií a parazitismu.

Pokud tedy naše hnutí nutně potřebuje „Nepřítele“, za nejvhodnějšího kandidáta navrhuji samotné evropské progresivní elity, které jsou přímou příčinou tolika pohrom, které postihly Evropu (a zdaleka nemluvím jen o masové imigraci a multikulturalismu). Musíme je podrobit zdrcující kritice na morálních základech a bez jakéhokoliv slitování: „progresivní“ se musí stát sprostým slovem, vystihující jeho nevábný obsah. Tato esej nemá sloužit jako mdlé bědování ve stylu „za všechno si můžeme sami“. „My“ nejsme „celá bílá rasa“, ale ti, kteří chtějí Evropu bránit a obrodit, zatímco „oni“ nám vládnou coby separovaná ideologická kasta, vedoucí válku proti většině Evropanů – sami sebe tak chápou a není tedy z naší strany žádné novum je takto označovat. Významnou praktickou výhodou tohoto přístupu pak představuje akcentace nevyslovené rasové pýchy našich lidí, která jim zatím neumožňuje přijmout vnějšího nepřítel, a jako zaznamenání hodné považuje jedině bělošské hrdinství nebo proradnost.

Úvaha Jamese Lawrence *The Acceptable Enemy* vyšla na stránkách Alternative Right.